

Много ми е приятно. — отговорило Плашилото. Аз съм княз Плашило, пазя тука врабците да не ядат ячемика, но малко обржщам внимание на тях. Много съм юначен и искам да се боря с лжове и тигри само, но те тая година рядко идат да ядат жито. Де отиваш ти?

Иван Конеца се поклонил и подскочил три пъти от любезност, защото чувал, че големците тъй се поздравявали.

— Отивам да стана цар!

— Възможно ли е? — рекло Плашилото.

— Ехей, разбира се. Ела с мене, княже, ще ни е по-весело.

— Добре, — рекло Плашилото, — ще дойда, но зажърпи ми гащите и цилинджра, защото по пътя може да се ожения и трябва да бъда красив.

Иван Конеца го зажърпил и тржнали. Врабците се подигравали на Плашилото, ала то много било гордо и много се харесвало, та не обржшало на тях внимание. Конеца се вжрзал с вжрчица за Плашилото да го не емне вятжра. Когато ги нападали кучета, Плашилото измжквало едина си крак, блжскало с него кучетата и после пак си го слагало на място.

Една вечер гледат в гората нещо свети.

— Хайде, — рекло Плашилото, — да им направим тази чест, да спим у тях хора.

Но гледат: кжщата е чудна — сама вжрви. Почакали вратата да дойде при тях и влезли. Макар вжн да било горешо, в огнището горял голям огън и един болярин се греел вжрху огъня. Понякога гребвал шепа жар и гжлтал.

— Нели вие сте г-н Иван Конеца и княз Страх Плашило?

Те се зачудили, че ги познават, но не казали нищо, само Конеца се поклонил и скочил три пъти, а Плашилото си снело цилинджра. Домакина ги поканил да останат и като плеснал с ржце, дошли много хора. Джщерята на домакина била много хубава, само че кога се смяла приличало като кога кон цвили по поляна. И тя и другите седнали вжрху гжрнега пжлни сжс жар и казали на гостите да се не чудят — тъй правят защото им е студено. Подали чорба за вечеря; като я видяло Плашилото рекло:

— Г-н Конецо, не яж, това е гореща смола.

Те я изливали скришно на пода, а се престрували, че им се усладила. После донесли печени жаби сжс сос, а после варени джждовни червеи сжс сирене.

— Знаете ли, г-н Конецо, че вжв Пацанова умрял царя?

— Де е това място, — попитал Конеца.

— Заклан петел бяга до там два дни, рекжл домакина. —

Те си тжрсят цар, а който се ожени за джщеря ми, веднага ще им стане цар.

Джщерята зацвила от радост и се хвжрли на шията на Конеца.

— Да бягаме, — рекжл Страх.

— Ами като не знаем де е вратата, — рекжл Конеца.

— Да я почакаме да дойде.